

HENNY THIJSSING-BOER

Zij van Geertje

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Het was Herbert en Tineke Diepstra niet ontgaan dat hun dochter de laatste dagen ergens over liep te tobben. Simone was stil en in zichzelf gekeerd, haar anders altijd lachende ogen stonden nu voortdurend peinzend. Als moeder maakte vooral Tineke zich zorgen. Herbert had steeds geprobeerd haar gerust te stellen: ‘Zodra het Simone te veel wordt, zal ze ongetwijfeld bij jou aankloppen om haar hart uit te storten. De ervaring heeft ons geleerd dat het zo ging en gaan zal. Wacht maar af, het zal niet lang meer duren, dan hoor jij wat je horen wilt: “Mam...?” Daar kun jij dan weer op inspelen en als jullie mijn hulp nodig hebben, zal ik er zeker zijn!’

Herbert had gelijk, bedacht Tineke, zij moest gewoon geduld hebben. Dat was echter gemakkelijker gezegd dan gedaan. Simone was haar alles, ze wilde haar gelukkig zien. Het liefst overgelukkig, maar aan Simones gezichtje te zien was daar momenteel geen spra-

ke van. Wat zou er toch aan de hand zijn, vroeg Tineke zich bezorgd af. Had Simone soms ruzie met haar vriend Adriaan, of... speelde het verleden, haar afkomst, haar ongewild parten? Simone verkondigde altijd bij hoog en bij laag dat haar voorgeschiedenis haar niet raakte. 'Ik heb jullie immers, lievere ouders bestaan gewoonweg niet!'

Het was het mooiste compliment dat Herbert en zij zich konden wensen, volgens haar was het echter niet ondenkbaar dat Simone er nu opeens anders over dacht en dat ze drukdoende was om diepliggende wortels op te graven. Je hoorde en las het overal, dat adoptiekinderen er op een gegeven moment achter wilden komen wie hun biologische ouders waren. Wat dat betrof hoefde Simone helemaal geen uitzondering op de regel te zijn. Zodra Simone de leeftijd ervoor had gehad, hadden Herbert en zij van de schaarse gegevens die ze zelf gekregen hadden, aan het meisje verteld. Dat haar moeder kort na de geboorte van Simone was overleden en dat de naam van de vader onbekend was. Tot dusverre had Simone er laconiek op gereageerd, het kon echter best zo zijn dat ze plots wilde weten wie haar verwekker was. Of hij nog leefde en of er nog an-

dere familieleden waren. Van Simones kant bekeken kon zij daar begrip voor opbrengen, ze kon maar beter verzwijgen dat het idee bij voorbaat haar hart met angst vervulde. Want stel dat Simone een speurtocht ondernam, dat zij haar echte vader vond en dat de bloedband dan van zich zou laten spreken. Misschien raakten Herbert en zij het liefste wat ze bezaten dan kwijt aan iemand met wie Simone zich verwant voelde. Lieve deugd... daar moest ze toch warempel niet aan denken. Het zou bovendien Herberts einde betekenen, veronderstelde Tineke, want hij adoreerde Simone zoals alleen een liefhebbende vader dat kan.

Herbert was een halfuur geleden de deur uitgegaan, hij was lid van het mannenkoor en als gewoonlijk moesten ze ook deze woensdagavond repeteren. Voordat hij het huis verliet, had hij in een onbewaakt ogenblik tegen haar gezegd: 'Gebruik je tact en probeer erachter te komen wat eraan schort. Het stille, bewolkte gezicht van Simone zit me dwars. Ze is ons zonnetje, ik wil haar weer zien lachen.' Natuurlijk maakte Herbert zich ook zorgen, ze had geprobeerd hem gerust te stellen, terwijl ze zelf net zo ongerust was. Ze had voor

Simone en haarzelf koffie gezet en ingeschonken en vervolgens had ze een borduurwerkje ter hand genomen. Simone zat naar een speelfilm op de televisie te kijken, maar volgens haar – Tineke – volgde ze het verhaal niet en zag ze enkel bewegende beelden voor haar ogen langstrekken. Die conclusie trok ze, toen de film werd onderbroken door een reclameblok en Simone in dezelfde houding en met dezelfde afwezige gezichtsuitdrukking ook daarnaar bleef staren.

Lief kind, wat zit je dwars? Laat mij je mogen helpen, daar heb je me voor. Tineke slaakte onhoorbaar een zucht en met een steelse blik op haar dochter bedacht ze vol moedertrots dat Herbert en zij het mooiste kind gekregen hadden dat ooit geboren werd. Ze kon er met haar verstand niet bij dat het alweer achtentwintig jaar geleden was dat er een baby van een dag oud in haar armen werd gelegd. Een wolk van een baby, een allerliefst kindje dat hun tot op de dag van vandaag alleen maar geluk had gebracht. Maanden van tevoren hadden ze het verheugende bericht ontvangen dat ze het kindje zouden krijgen van een jonge vrouw die meteen in het begin van haar zwangerschap te kennen had gege-

ven dat ze haar kind ter adoptie af zou staan. Het waarom ervan was voor hen altijd een raadsel gebleven. In die tijd had zij, Tineke, zich daadwerkelijk zwanger gevoeld. Net als echte ouders hadden ze namen bedacht voor zowel een jongen als een meisje. Het werd een meisje en toen ze hoorden dat de moeder kort na de bevalling was overleden, had dat trieste bericht hun veel verdriet gedaan. Toch had hun eigen geluk zich op de voorgrond gedrongen en het tere gevoel waar toen heel haar wezen mee werd gevuld, had een plek in haar hart gevonden waar het nooit meer uit ontsnappen kon. Het was echte moederliefde en die duurde gewoon een leven lang.

Tussen toen en nu lag iets meer dan een kwart eeuw, de baby van toen was uitgegroeid tot een mooie vrouw. Dat mag ik gerust stellen, vond Tineke, het is niets dan de waarheid. Simone had een tenger, welgevormd vrouwelijk figuurtje. Ze had prachtige blauwe ogen, een volle mond en een eigenwijs klein neusje. Haar haar had de kleur van glanzende, rijpe kastanjes, het viel golvend tot net op haar schouders. O ja, hun dochter mocht er zijn, dat kon geen mens ontkennen, bedacht Tineke niet zonder trots. En dan had zij het al-

leen nog maar over de buitenkant van haar dochter, niet over haar innerlijk dat even gaaf was als de natuur zelf. Ach, men zou eens moeten weten hoe dikwijls zij God inmiddels al stil, maar o, zo oprecht gemeend, had gedankt voor dit kind met haar eerlijke hart waar geen greintje kwaad in school.

Vanaf het moment dat ze haar kregen tot op de dag van vandaag had Simone geen problemen gegeven. Na haar middelbare schoolopleiding en een avondcurcus voor doktersassistente, was ze inmiddels alweer een aantal jaren de assistente van hun huisarts dokter Wibbens. Hij was bijzonder tevreden over Simone, de patiënten niet minder. Simone was gewoon een regelrechte schat, Herbert en zij hadden alle reden om onzegbaar dankbaar te zijn.

Ze was allerminst vergeten hoe verdrietig ze allebei waren geweest in het begin van hun huwelijk. Ze waren werkelijk wanhopig geweest toen artsen hun te verstaan hadden gegeven dat ze kinderloos zouden blijven. Die klap was toentertijd behoorlijk hard aangekomen, hun ideaal om samen een fijn gezin te stichten was als een zeepbel uiteengespat. Ze was blij geweest voor Herbert dat het niet aan

hem lag, maar zelf had ze het gevoel gehad geen volwaardige vrouw te zijn. Ten opzichte van Herbert had zij zich daarvoor geschaamd en hoewel zijn teleurstelling niet minder groot was geweest dan de hare, had hij haar getroost en had ze menigmaal in zijn armen mogen uithuilen. Lieve Herbert, ze noemde hem vaak een man uit duizend. Omdat hij haar omringde met zijn liefde en goede zorgen, en omdat hij op het idee was gekomen een kindje te adopteren. Vol goede moed hadden ze de eerste stappen daartoe ondernomen, niet wetend dat er een lange, moeilijke weg zou volgen voordat hun vurige wens in vervulling zou gaan. In die tijd was Herbert zesentwintig jaar geweest, zij twee jaar jonger. Er waren zes lange jaren mee gemoeid voordat ze zich vader en moeder mochten noemen van een schattig, aandoenlijk klein meisje. Inmiddels waren ze de jongsten niet meer, Herbert was nu zestig jaar, zij achtenvijftig. In de jaren die achter hen lagen, waren ze gelukkig geweest. Met elkaar en met hun dochter die voor Herbert en haar nog altijd een geschenk uit de hemel was. Simone Diepstra: die namen, die ze bij de doop gekregen had, betekenden dat ze van Herbert en haar

was en dat geen mens daar verandering in mocht aanbrengen. Dat God het verhoede...

De zorgen die Tineke al peinzend had opgeroepen, weerspiegelden zich in haar grijs-groene ogen en met een gebaar van vertwijfeling streek ze door haar donkerblonde, gepermanente haar.

Op dat moment werd de film opnieuw onderbroken voor de reclame en deze keer drong dat blijkbaar wel tot Simone door. Tineke hoorde dat Simone een diepe zucht slaakte en vervolgens gebeurde dat, wat Herbert haar had voorspeld. ‘Mam...?’

Tineke glimlachte vertederd toen ze besefte dat haar geduld werd beloond. ‘Zeg het maar, lieverd. Het zit me al een tijdje niet lekker dat jij van je hart een moordkuil maakt, terwijl je weet hoe graag ik je wil helpen. En dat zal ik doen, Simone, ook al zullen er wellicht tranen in mijn hart zijn.’

‘Wat bedoel je, waar héb je het over...?!’ Simone drukte in een reflexbeweging de televisie uit en dan sloeg ze een paar grote, blauwe ogen vol onbegrip op naar haar moeder. Tineke trok onwillig met haar schouders. ‘Pap en ik menen te kunnen begrijpen wat jou dwars zit. Als jij behoefte hebt om je biologi-

sche vader op te sporen, zullen wij je niet tegenwerken. Het zal ons moeite kosten, toch zullen wij er alles aan doen om jou te helpen. Je had er dus gerust eerder mee voor den dag kunnen komen. Domme meid, we zijn er immers enkel en alleen voor jouw bestwil...!’

‘Daar ben ik me terdege van bewust, mam,’ zei Simone ontroerd, ‘jullie leven cirkelt om mijn persoontje. Hoewel dat vanzelfsprekend niet nodig is, waardeer ik het bijzonder en daarom vind ik het pijnlijk wat jij zo-even zei. In de loop der jaren hebben we dit thema al zo dikwijls besproken dat jij, en pap net zo goed, kunt weten hoe ik erover denk. Mijn biologische moeder is dood, ik heb haar niet gekend, hoe kan ik dan iets voor haar voelen? Nou ja, heel soms zou ik willen weten hoe ze geleefd heeft, wie ze was en hoe ze heette, maar veel verder gaat het niet bij mij. En wat de man betreft die mij heeft verwekt?’ Simone schokschouderde en vervolgde: ‘Met hem heb ik helemaal niks. Ik vermoed dat hij destijds een jonge knul is geweest die zijn daden niet kon overzien of zo. Hij zal inmiddels wel degelijk getrouwd zijn en al grote kinderen hebben. Je denkt toch niet dat ik de behoefte heb om in zo’n voor mij volslagen vreemd ge-